

Kazılmamış Toprak

– Hasan Uyar · 25 Kasım 2025

BAŞLIK: "Kazılmamış Toprak"

Sahne: Loş bir ışık.

Ortada eski bir bank.

BAYAN ayakta, SABBAH oturmuş, başı öne eğik.

Rüzgâr sesi arka planda hafifçe duyulur.

BAYAN

(Usulca yaklaşır)

Duydum ki, mezar arıyorsun?

SABBAH

(Başını kaldırmadan)

Evet. Neden merak ettin?

BAYAN

(Elini kalbine koyar)

Ben kalbimi mezar yaparım sana

Her gün o mezarda yaşatırım seni.

Hem diri, hem ölü.

Böyle severim ben.

SABBAH

(Soğuk bir tebessümle)

Ben mezar istedim

Mezarlık değil.

BAYAN

(Kaşlarını çatıp bir adım geri atar)

Derken?

SABBAH

(Kafasını kaldırır, göz göze gelirler)

Senin kalbin

Mezar değil, mezarlık.

Herkesi aldın oraya.
Ve o mezarların başında kimse ağlamadı
Sadece güldü.
Ve benim...
(Bir an durur)
Benim hiç gülünecek hâlim yok.

BAYAN
(Sesinde incinme vardır)
Beni yanlış tanıyorsun.

SABBAH
(Yavaşça ayağa kalkar)
Hayır. Ben seni tanımıyorum bile.
Ve bilmek de istemem.
Ben öyle bir mezar arıyorum ki
(Elini boşluğa uzatır, sanki görünmez bir toprağı yokluyormuş gibi)
Toprağı hiç kazılmamış olsun.
İlk defa bana açılsın.
İlk defa beni alsın.
İlk defa beni tutsun.

BAYAN
(Yutkunur, sesi titrek)
Yani bana sende yer yok diyorsun

SABBAH
(İç çekerek)
Senin toprağın yorulmuş.
Benim yüküm ağır.
Taşıyamaz.

BAYAN
(Kısık sesle)
O zaman, yolun açık olsun.

SABBAH
(Başını eğerek)
Toprağını kapat.

Ben başka yerlere gömülmeye gidiyorum.

BAYAN

(Sahneden yavaşça çıkar, sahne ışığı azalır)

Keşke

Şimdiye kadar hiç kimseye mezar olmasaydım.

SABBAH

(Kendi kendine fısıldar)

Keşke öyle olsaydı da

Bende hiç mezar aramasaydım.

Sahne kararır.